

[Justitsministeren.]

men finder først og fremmest grund til at fremhæve den glædelige konklusion i redegørelsen: at det er overvejende sandsynligt, at lavere hastigheder har haft afgørende betydning for en væsentlig del af nedgangen i antallet af uheld og i antallet af personskader. Folketinget har i denne redegørelse fået et væsentligt bidrag til afgørelsen af, om begrænsningerne bør gøres permanente, og om der skal ændres ved de hidtidige størrelser: 60, 90 og 110 km/t. Jeg er indforstået med, at de eventuelle permanente grænser, man når frem til, bør indsættes i selve lovteksten inden forslaget endelige vedtagelse. Et stadig tilbagevendende spørgsmål inden for færdselslovgivningen er udformningen af de regler, hvorefter man fra samfundets side reagerer over for overtrædelser af bestemmelserne.

Efter forslaget foretages der ikke ændring af reglerne om spirituskørsel, men der var i sidste samling enighed mellem retsudvalget og mig om, at problemerne om spirituspåvirkede motorførere nu generelt bør tages op til overvejelse. Justitsministeriet er parat til om muligt at skaffe det materiale, der kræves til disse overvejelser, som efter min opfattelse bl. a. bør omfatte en fornyet drøftelse af spørgsmålet om indførelse af en promilleregulering.

Jeg skal endelig nævne, at forslaget også genfremsættes i uændret skikkelse, hvad angår reglen om, at alle sager, herunder frakendelsessager, behandles som politisager, dvs. uden medvirken af domsmænd. Jeg er fuldstændig klar over, at forslaget herom tidligere har mødt stærk kritik, men finder det fortsat naturligt, at spørgsmålet om behandlingen af disse sager overvejes endnu en gang i lyset af de nu gennemførte regler om, at førerretten i visse sager frakendes betinget, og i forbindelse med de netop nævnte overvejelser af problemerne omkring spirituskørsel. Det er vel ikke på forhånd givet, at spørgsmålet om domsmænds medvirken behøver at løses ens for alle grupper af frakendelsessager.

Lad mig slutte gennemgangen af lovforslaget med at nævne vigtigheden af, at der, inden de mange nye regler træder i kraft, gennemføres en omfattende propaganda gennem Rådet for større Færdselssikkerhed.

Bl. a. af hensyn til rådets mulighed for at planlægge og gennemføre denne propaganda foreslås det, at loven først sættes i kraft den 1. maj 1977.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af retsplejeloven, udpantningsloven og lov om inddrivelse af underholdsbidrag. (Udlæg og udpantning)* samt *forslag til lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v.*

Forslagene har tidligere været behandlet her i tinget i foråret 1973, men de nåede ikke at blive færdigbehandlet inden folketingsårets udløb.

På grund af den lange tid, der er forløbet siden første fremsættelse, skal jeg redegøre for hovedpunkterne i forslagene.

Revisionen af reglerne om udlæg og udpantning bygger på en betænkning, der blev afgivet af justitsministeriets udlægsudvalg i 1971.

Forslaget tilsigter på forskellig måde at forenkle og billiggøre fremgangsmåden ved inddrivelse af pengekrav. Der lægges endvidere vægt på at gennemføre en mere human retsforfølgning, således at der ikke opstår et misforhold mellem betydningen af den interesse, som varetages ved tvangsfuldbyrdelsen, og de ulemper og økonomiske skader, som påføres skyldneren.

Efter de gældende regler kan udlæg foretages uden dom, hvis skyldneren har underskrevet et frivilligt forlig, samt i visse tilfælde, hvor et pantebrev er misligholdt. Forslagets gennemførelse vil medføre en væsentlig udvidelse af muligheden for fuldbyrdelse af pengekrav uden dom, idet pantebreve i al almindelighed samt gældsbreve, veksler og checks i fremtiden som hovedregel vil kunne danne grundlag for fuldbyrdelse uden dom. Skyldneren afskæres ikke herved fra at fremkomme med indsigelser mod sådanne krav, men indsigelserne skal blot fremsættes over for fogedretten i stedet for som nu over for de almindelige domstole.

Fordringshaverens pligt til at give møde under fogedforretninger vedrørende fuldbyrdelse af pengekrav foreslås begrænset, således at han som hovedregel ikke behøver at give møde, hvis kravet ikke overstiger 5.000